

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.423/2012/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gulyás Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - dr. Mester György ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve, címe I. rendű, ... felszámolóbiztos ügyintézője mellett a **felszámoló neve** felszámoló (cím) által képviselt II.rendű alperes neve, címe II. rendű és a dr. Tiborcz Attila ügyvéd (cím) által képviselt III.rendű alperes neve (névváltozás előtt **xxx**, címe) III. rendű alperesek ellen - 22 000 000 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 10.P.20.598/2010/58. sorszámu ítélete ellen a felperes által 59., 60. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes tulajdonát képezte az **A., G. u. ..** szám alatti, **..44** helyrajzi számú, üzletként nyilvántartott ingatlan, amelyre az I. rendű alperes által 2007. június 26-án felvett kölcsön biztosítására a **hitelintézet** javára 39 400 000 forint és járulékai erejéig jelzálogjog került bejegyzésre. Az ingatlant az I. rendű alperes 2008. február 25-én a II. rendű alperes ingyenes használatába adta.

A felperes 2008. augusztus 7-én kötött kölcsönszerződés alapján az I. rendű alperes részére 22 000 000 forint kölcsönt nyújtott évi 10 % ügyleti kamat mellett. A kölcsön visszafizetésének határideje 2009. május 27. volt. Az ekkor módosított szerződés szerint a kölcsön visszafizetésének határideje 2010. május 27., az ügyleti kamat mértéke 15 %. Az I. rendű alperes 2009. május 27-én közjegyző előtt tartozás elismerő nyilatkozatot tett és az ügyleti kamaton felül évi 15 % mértékű késedelmi kamat fizetésére vállalt kötelezettséget.

A 2008. február 21-én bejegyzett II. rendű alperes tulajdonosa és egyben ügyvezetője az I. rendű alperes volt. Autóbalesetét követően 2009. április 3-án üzletrészét **F. J.** testvérére átruházta, aki egyben az ügyvezetői tisztséget is átvette.

Az I. rendű alperes az **a.-i ..44** helyrajzi számú ingatlanát 2009. április 30-án 38 000 000 forint vételárért eladta a II. rendű alperesnek. A kifizetett vételár 860 000 forint volt, és a II. rendű alperes átvállalta az I. rendű alperes **hitelintézet** felé fennálló 37 212 484 forint tartozását. Az illeték kiszabása 38 000 000 forint ingatlan érték után történt.

A II. rendű alperes részére a 2009. június 10-én kötött kölcsönszerződés alapján a III. rendű alperes 45 000 000 forint hitelt nyújtott. Ennek biztosítója az I. rendű alperes és testvére, **F. J.** által vállalt készfizető kezesség, valamint keretbiztosítéki jelzálogjog az I. rendű alperes **Sz. ..4/1** helyrajzi számú erdő ingatlanán és az akkor már II. rendű alperes tulajdonát képező **A. ..44** helyrajzi számú ingatlanon. A kölcsönből a II. rendű alperes kiegyenlítette az I. rendű alperes **hitelintézettel** szemben átvállalt tartozását.

A felperes végrehajtást kérő javára az I. rendű alperes adóssal szemben 2010. szeptemberben elrendelt végrehajtás **P.** és Társa Végrehajtói Iroda előtt 0089.V...../2010. számon van folyamatban. Az **a.-i ..43**, **..08/50** és a **..04/6** helyrajzi számú ingatlanok 1/2 tulajdoni illetőségét, az **a.-i ..02/8**, **..04/5**, **..14/16**, **..16/9**, **..16/10**, **..58/7**, **..47** helyrajzi számú, a **t.-i .10** helyrajzi számú, a **sz.-i ..4/1** helyrajzi számú ingatlanait a végrehajtó végrehajtás alá vonta, azokat végrehajtási jog terheli 18 000 000 forint és járulécai erejéig **Cs. Iné**, 18 262 650 forint és járulécai erejéig a **hitelintézet2** és 73 163 000 forint erejéig a **gazdasági társaság** végrehajtást kérők javára is. Az ingatlanok együttes értéke 25 198 000 forint. Kölcsönszerződések alapján 4 000 000 forint, 14 000 000 forint és a 22 000 000 forint iránt további végrehajtási eljárások indultak az I. rendű alperes ellen.

A II. rendű alperessel szemben 2011. február 23-án felszámolási eljárás indult.

A felperes módosított keresetében annak tűrésére kérte a II. és a III. rendű alpereseket kötelezni, hogy az I. rendű alperessel szembeni 22 000 000 forint kölcsön, ennek 2009. május 28. napjától a kifizetés napjáig járó évi 15 % ügyleti kamata, és 2010. május 28. napjától a kifizetés napjáig járó évi 15 % késedelmi kamat követelését a III. rendű alperest megelőző sorrendben az **a.-i ..44** helyrajzi számú ingatlanból kielégíthesse. Az elsődleges kereseti kérelmét arra alapította, hogy az I. és a II. rendű alperes között az **a.-i ..44** helyrajzi számú ingatlanra 2009. április 30. napján kötött adásvételi szerződés a fedezetelvonási szándék miatt színlelt, ez okból érvénytelen. Másodlagos keresetének indokai szerint az adásvételi szerződés fedezetelvonó jellege miatt vele szemben hatálytalan.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a jogügylet létrejött, teljességbe ment. A Legfelsőbb Bíróság 1/2011. PK véleménye szerint az érvénytelenségre történő hivatkozás esetében a felperesnek olyan többlettényállási elemre kellett volna hivatkozni, amely a szerződés fedezetelvonó jellegének megállapítása helyett az érvénytelenséget eredményezné. Ilyen körülményre, többlettényállási elemre a felperes azonban nem hivatkozott. Vitatta tartozása fennállását is.

A II. rendű alperes védekezése szerint a szerződéskötés időpontjában az I. rendű alperes jelentős ingó- és ingatlanvagyonnal rendelkezett. Álláspontja szerint a színlelés a felek részéről nem állapítható meg és vitatta a rosszhiszeműséget és az ingyenességet is. Hitelbiztosítéki értékelésekre és a gazdasági válságra hivatkozva állította, hogy a 38 000 000 forintos eladási ár nem volt kevesebb a piaci árnál. Az ingatlant ellenérték fejében vásárolta meg, arra hitelt vett fel és további értéknövelő beruházásokat végzett.

A II. rendű alperes védekezésének további indoka volt, hogy vele szemben felszámolási eljárás indult, a Cstv. 38. §-ának (1) bekezdése értelmében pedig ilyenkor a végrehajtási jog megszűnik, a hatálytalanság következménye pedig az, hogy tűrje a szerző fél az ingatlanból való kielégítést végrehajtás útján. A felperes nem jelentkezett be a Cstv. 38. §-ának (2) bekezdése alapján a felszámolási eljárásba, így a 180 napos jogvesztő határidőt elmulasztotta, követelése elenyészett. Emiatt a Ptk. 203. §-ára alapított igénye is alapját veszítette, már nincs olyan követelése, amelynek fedezetét elvonhatták.

A III. rendű alperes ellenkérelme indokaiként arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes az ingatlant 38 000 000 forint vételárért, tehát nem ingyenesen szerezte. Az I. rendű alperesnek kényszerhelyzetben, a **hitelintézzettel** szemben fennálló tartozása miatt döntött az ingatlan eladásáról. A szerződés a felek tényleges szerződési akaratát tükrözi, a fedezetelvonó szándék sem feltételezhető. A II. rendű alperes felszámolása már az adásvételkor előrelátható volt. Az I. és II. rendű alperes nem számolhatott azzal, hogy az adásvétellel az ingatlanból értéket menthetnek ki. Az jelenleg a II. rendű alperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban a hitelezők követelésének fedezetéül szolgál.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az I. rendű alperesnek 460 000 forint, a III. rendű alperesnek 300 000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére, az állam javára 900 000 forint illeték és 67 128 forint szakértői díj megtérítésére. Megállapította, hogy 67 128 forint szakértői díjat az állam visel.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása során elsődlegesen vizsgálta, és megállapította, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a felperesnek az I. rendű alperessel szemben a 22 000 000 forint kölcsön követelése fennállt, követelése a perindításkor már az igény állapotába került.

Vizsgálta azt is, hogy az I. rendű alperes vagyona fedezetet nyújt-e a felperes követelésére. Megállapította, hogy az ingatlanai végrehajtási joggal és részben jelzálogjoggal terheltek, a végrehajtások és az öt megelőző zálogjogosultak miatt azok kellő fedezetet a felperes követelésére nem biztosítanak.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 203. §-ának (2) bekezdése felhívásával megállapította, hogy a rosszhiszeműséget, illetve az ingyenességet vélelmezni kell, azzal szemben a bizonyítás az alpereseket terhelte. A tanú és a szakértői bizonyítás adatainak értékelésével és mérlegelésével megállapította, hogy bár az alperesek szándéka elsődlegesen nem a fedezet elvonására irányult, ugyanakkor tudatuknak át kellett fognia azt is, hogy nagyobb értékű ingatlant ad át az I. rendű alperes a II. rendű alperesnek kizárólagosan a hitel átvállalása mellett, ezáltal megvalósul a fedezetlevonás. Jóhiszemű eljárás esetében ugyanis az I. rendű alperesnek szabad piacon kellett volna meghirdetnie az ingatlant, a valós, reális értéken való értékesítés esetén ugyanis nem csak a jelzáloggal fedezett kölcsönt tudta volna kifizetni az I. rendű alperes, hanem lehetősége nyílt volna rá, hogy az I. rendű felperes felé fennálló tartozását is rendezze. A II. rendű alperesnek is tisztában

kellett lennie azzal, hogy az ingatlan forgalmi értéke jóval meghaladja az átvállalt hitel összegét, így az adásvételi szerződés megkötésével fedezetet von el az I. rendű alperes vagyonából. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján azon alperesi védekezést, hogy jóhiszeműen jártak el a szerződés megkötésekor, megalapozottnak és bizonyítottanak nem találta.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az ingatlan fedezetet nyújtott volna-e a felperes követelésének a kielégítésére. A jó és a rosszhiszeműség elbírálásánál a forgalmi értéket tekintette alapértéknek, mivel jóhiszeműség esetén a forgalmi értéken történő értékesítés az, ami elvárható. Rámutatott azonban arra, hogy amennyiben a felperes kielégítést keres az ingatlanból, ezt csak végrehajtás útján teheti. Végrehajtás esetében azonban már más értékviszonyok érvényesülnek. Hivatkozott a szakértői nyilatkozatra, mely szerint az ingatlan az árverés során a felperesnek fedezetet nem jelentett volna egyrészt az alacsony becsérték, másrészt a jelzálogjogosultak kielégítési elsőbbsége miatt. Mindebből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a valóságban a felperesnek a felperesi követelés kielégítésére a végrehajtási eljárás során a perbeli ingatlan nem szolgált volna, ezért azt a feltételt, hogy az adásvételi szerződés megkötésével a felperes követelésének a kielégítési alapját elvonták, nem találta bizonyítottanak.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 207. §-ának (1) és (6) bekezdése és az 1/2011. (VI.15.) PK. vélemény 10. pontjának a felhívásával úgy foglalt állást, hogy a fedezetlevonás tényére alapítottnak a mások által kötött szerződés érvénytelenségének megállapítása nem kérhető. A felperes, bár a keresetében elsődlegesen a felek közötti szerződés színleltségére hivatkozott, valójában ennek indokát is a fedezetlevonásban jelölte meg, azaz színleltségre való hivatkozás mellett más ténybeli alapot a fedezetlevonási szándékon és célzaton kívül nem tudott megjelölni. Ezért az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottanak, hogy a felek színlelték volna a szerződés létrejöttét, hiszen ennek megfelelő állapot létrejött, az ingatlan átadásra és a II. rendű alperes tulajdonába került, azzal a II. rendű alperes rendelkezett is, megterhelte. A felperes a fedezetlevonáson kívüli egyéb indokot nem jelölt meg, ezért a keresetet etekintetben elutasította.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 203. §-ának (1) és (2) bekezdése felhívásával, valamint a fedezetlevonó szerződés egyes jogértelmezési kérdéseiről szóló 1/2011. (VI.11.) PK. véleményre utalással megállapította, hogy a felperesnek az I. rendű alperessel szemben követelése állt fenn, a perindításkor ez a követelés már az igény állapotába került, arra az I. rendű alperesnek egyéb vagyona fedezetet nem nyújt, és a szerződő felek rosszhiszeműek voltak az adásvételi szerződés megkötésekor. Ugyanakkor azt is megállapította, hogy a végrehajtási eljárás során a felperesnek a perbeli ingatlan nem nyújtott volna fedezetet. Ez utóbbi feltétel hiányában a Ptk. 203. §-a alapján a keresetet nem találta megalapozottnak. A II. rendű alperes Cstv. rendelkezéseire alapított védekezésének indokait nem osztotta. Indokai szerint mindaddig, amíg a bíróság a szerződés fedezetlevonó jellegét meg nem állapítja, addig követelése a felperesnek nincs a II. rendű alperessel szemben. A felperes követelése ugyanis az I. rendű alperessel szemben áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes, részleges személyes költségmentességben és illetékfeljegyzési jogban részesített felperest a perköltségekben a Pp. 78. §-a, 84. §-a és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet alapján marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, az alperesek kereseti kérelme szerinti marasztalására irányult elsődleges és másodlagos kereseti kérelme szerint. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, csak az abból levont jogkövetkeztetést támadta. Elsődleges fellebbezési érvei szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. és II. rendű alperes által kötött adásvételi szerződés nem szűnt meg. Ennek oka, hogy **Hné M. M.** tanú által is megerősített **F. I.** tanú vallomását nem kellő súllyal értékelte, amelyekből kétséget kizáróan vonható le az a következtetés, hogy az ingatlan adásvételére csak és kizárólagosan azon okból került sor, hogy az I. rendű alperesnek a felperessel szemben fennálló tartozása fedezete csökkenjen. Hivatkozott az EBH.2002.742. szám alatt közzétett eseti döntésre, mely szerint a szerződés szűnésének megállapítható, ha annak célja a felperes követelése kielégítésének a megakadályozása volt. A szűnés megállapításának van helye, mert a jogügylet alkalmas a követelése kielégítésének a megakadályozására, és mert a II. rendű alperes vagyontárgyai, szerződéses állománya felett az I. rendű alperes diszponált. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként az 1/2011. PK véleményre figyelemmel harmadik személyként a jogi érdekeltsége által ténylegesen indokolt módon megalapozottan kérte az I. rendű alperessel szemben fennálló követelése kielégítésének túrésára kötelezését az ingatlanból a II. rendű alperesnek a III. rendű alperest megelőző sorrendben.

Érvénytelenség hiányában téves jogértelmezés alapján utasította el az elsőfokú bíróság a keresetét a másodlagos jogcím alapján is. Vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének azon indokait, melyből azt a következtetést vonta le, hogy követelése kielégítésére a végrehajtás során az ingatlan nem szolgált volna és emiatt nem találta bizonyítottnak a szerződéskötéssel a kielégítési alap elvonását. Álláspontja szerint a perben szakértő által 69 311 000 forintban megállapított forgalmi érték az, amelyhez viszonyítva a jogügylet fedezetelvonó jellegét meg lehet határozni. A végrehajtási eljárásban az ingatlan árverésre nem került, így nem állapítható meg, hogy az árverési vételár a becsértékhez képest változik-e. Nem zárható ki, hogy az árverési vételár meghaladja a becsértéket. Az árverezés eredménye előre nem jósolható meg, e körben a szakértő fejtegetése nem alkalmazható. Minden ténybeli és jogi alapot nélkülözőnek tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a szakértő által a forgalmi érték alakulására ható tényezők az adott ingatlan végrehajtási eljárásában kétséget kizáró módon és egyértelműen érvényesülnének.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított és a felperes által sem vitatott tényállást ítélete alapján elfogadta és egyetértett érdemben helyes döntésével is. Az elsőfokú bíróság keresetét elutasító ítéleti rendelkezésének jogi indokaival azonban csak

részben értett egyet, azt a másodlagos kereseti kérelem elutasításának indokai körében módosította.

A felperes szerződés érvénytelenségére alapított elsődleges és a hatálytalanságára alapított másodlagos, ugyanazon jogviszonyból származó, azonban különböző jogi tényeken alapuló kereseti kérelmeit eshetőlegesen terjesztette elő. Az elsőfokú bíróságnak a kereseti kérelmekről abban a sorrendben kellett határoznia, ahogy azt a felperes helyesen megjelölte, figyelemmel arra, hogy a szerződés felperessel szembeni relatív hatálytalansága csak érvényesen létrejött szerződés esetén vizsgálható érdemben. Az ítéletábra a színlelt okán érvénytelenségre alapított kereseti kérelem megítélésében egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, e körben kifejtett indokait az ítéletábra - azok megismétlése nélkül - teljes körűen osztotta. A felperes által hivatkozott EBH.2002.742. számú eseti döntést követően adott a Legfelsőbb Bíróság a bíróságok részére iránymutatást a 1/2011. (VI.15.) PK véleményével, amelynek 10. pontja szerint a fedezetelvonás tényére alapítottan a mások által kötött szerződés érvénytelenségének a megállapítása nem kérhető. A szerződés fedezetelvonó jellege miatt nem érvénytelenségi, hanem relatív hatálytalansági kereset terjeszthető elő. [EHP.2012.2. Kúria, Pfv.VI. 21.128/2011.].

A felperes fellebbezésében az érvénytelenségi ok ténybeli alapját szintén a fedezetelvonásban jelölte meg. Az e kereseti kérelme mellett fellebbezésében felsorakoztatott érvek nem alkalmasak az elsőfokú bíróság jogkövetkeztetéseinek a megdöntésére.

Az érvénytelenségi kereset érdemi elutasítása mellett a szerződés relatív hatálytalanságára vonatkozó másodlagos kereseti kérelem tárgyában az elsőfokú bíróság az eljárását a joggyakorlat számára irányadó, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által a fedezetelvonó szerződés egyes jogalkalmazási kérdéséről nyilvánított 1/2011. (VI.15.) PK véleményének figyelembevételével folytatta le. Körültekintően vizsgálta a felperes által támadott szerződés hatálytalanságának a megállapításához a Ptk. 203. §-a értelmében a fedezetelvonó szerződés megkötésének időpontjában fennálló három együttes feltétel meglétét. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokait teljes körűen osztotta abban a kérdésben, hogy a felperesnek az I. rendű alperessel szemben az igénye fennállt és hogy a szerződő alperesek által meg nem döntött törvényi vélelem folytán a szerző II. rendű alperes rosszhiszemű volt. Nem osztotta azonban azon érveit, mely szerint a szerzővel a felperes I. rendű alperessel szembeni igényének kielégítési alapjának elvonása nem valósult meg. Az elsőfokú bíróság a végrehajtó perbeli, 22. és 40. sorszámú közlése alapján, az alperesek által sem vitatottan állapította meg, hogy a felperes az I. rendű alperessel szembeni végrehajtás során követeléséhez nem jutott hozzá és a részbeni kielégítésnek sincs reális esélye. Az pedig nem vitatható, hogy a perbeli ingatlan az I. rendű alperes vagyonaként a végrehajtási eljárásban a felperes követelésének kielégítése alapjául szolgált volna. Annak elvonása miatt a felperesnek az átruházóval szembeni követelésének a kielégítése részben vagy egészben lehetetlenné vált. Az adós I. rendű alperesnek az átruházott vagyontárgyat meghaladóan olyan vagyona nem maradt, illetve olyan jövedelme nincs, amely kellő fedezetül szolgálna az igény kielégítésére. E körülmény, a fent hivatkozott további két feltétel teljesülése mellett, szükséges és egyben elégséges feltétele volt a szerződés fedezetelvonó jellegének, annak felperessel szembeni

hatálytalansága megállapításának. Az elsőfokú bíróság által az ingatlan végrehajtás várható kimenetele körében kifejtettek meghaladták a perbíróság kompetenciáját.

Mindezek ellenére sem lehet alapos azonban a felperes másodlagos kereseti kérelme, figyelemmel az azzal szemben a II. rendű alperes felszámolója által helyesen felhozott érvekre. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokai ellenében az ítélőtábla szükségesnek tartotta annak hangsúlyozását, hogy a felperes kereseti követelése a tulajdonjogot szerző II. rendű alperessel szemben a Ptk. 203. §-ára alapított pénzkövetelés, mert a követelésének eredeti kötelezettjével, az I. rendű alperessel szembeni pénzkövetelés érvényesítése történik vele szemben is. Az I. rendű alperes a végrehajtási eljárásban, a II. rendű alperes a felperes keresetének alapossága esetén a perben ugyanazért a felperesi követelésért tartozik helytállni azzal, hogy a II. rendű alperes helytállási felelőssége a felperessel szemben a fedezetelvonó szerződéssel szerzett vagyontárgyra korlátozódik. A felperes keresete a II. r. alperessel szemben marasztalási kereset, olyan ítélet meghozatalát kérte, amely alapján végrehajtási eljárást vezethet az elvont vagyontárgyra. Emiatt van annak jelentősége, hogy a jogszerző II. rendű alperes ellen 2011. február 23-án felszámolási eljárás indult. A felszámolási eljárás megindulásakor hatályos Cstv. 38. §-ának (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja előtt indult peres és nemperes eljárások a korábban eljáró bíróság előtt folytatódnak. Ezért a felszámolás megindulása önmagában nem képezte annak eljárásjogi akadályát, hogy a felperes a per korábban történt megindítására tekintettel követelését továbbra is a már folyamatban lévő jelen peres eljárásban érvényesítse. Ez esetben a kereset alapossága a II. rendű alperes annak tűrésére történő kötelezéséhez vezethetett volna, hogy a felperes követelését az ingatlanból a II. rendű alperes ellen indult felszámolási eljárásban kielégíthesse. A pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indított eljárás azonban a hitelezőt nem mentesíti a 28. § (2) bekezdésének f) pontjában és a 46. § (7) bekezdésében foglalt kötelezettség teljesítése alól. Ez azt jelenti, hogy a Cstv. 28. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerint a felperesnek, mint a II. rendű alperes hitelezőjének a perben érvényesített követelését a felszámolónak be kellett volna jelentenie és a 46. § (7) bekezdése alapján követelése nyilvántartásba vételének díját a felszámoló által igazoltan be kellett volna fizetnie. A felszámoló csak a Cstv. 46. §-ának (5) bekezdése szerint a jogvesztő határidőn belül bejelentett követeléseket veszi nyilvántartásba és a Cstv. 37. §-ának (1) bekezdése alapján csak a 180 napon belül bejelentett követeléseket elégítheti ki. A Cstv. 37. §-ának (3) bekezdése szerint az (1)-(2) bekezdésekben foglalt esetekben a 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár. E törvényi rendelkezések értelmében a felszámolás közzétételétől számított 180 napot követően követelést az adóssal szemben olyan igényből eredően, amely már a felszámolás kezdő időpontjában is fennállt, nem lehet érvényesíteni. Az 1/2010. (VII.30.) Polgári Jogegységi Határozat a Cstv. 37. § (3) bekezdésében szereplő jogvesztés tartalmával kapcsolatban kifejti, hogy a jogvesztés az alanyi (anyagi) jog, a követelés végleges megszűnését (elenyészését) jelenti, vagyis a követelés még természetes obligációként sem marad fenn.

A felperes, mint hitelező a felszámolás közzététele előtt keletkezett és jelen perben érvényesített pénzkövetelését a felszámolás közzétételétől számított 180 napon belül nem jelentette be, ennek elmulasztása a hitelezői követelésének a megszűnését eredményezte. Az igényérvényesítés elmulasztása magát az alanyi jogot szüntette meg. A II. rendű alperessel, mint főkötelezettel szemben bekövetkező jogvesztést a bíróságnak hivatalból

kell figyelembe vennie. A felperes hitelezőnek ezért a II. rendű alperes adóssal szemben a felszámolási eljárásban érvényesíthető végrehajtási joga megszűnt, ezt a jogát a Ptk. 203. §-ának (1) bekezdése alapján sem érvényesítheti. Hitelezői igényének nyilvántartásba vétele hiányában kielégítést a fedezetelvonó szerződéssel átruházott ingatlanból a felszámolási eljárásban sem kereshet. Ez a jogi indoka annak, hogy a felperes másodlagos kereseti kérelme sem vezethetett az alperesek marasztalására.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a felperes fellebbezési érvei értékelésével az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő voltának megállapítására nem látott lehetőséget. Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - a fent kifejtettek szerint részben eltérő jogi indokolással - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A pervesztes felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése alapján a meg nem fizetett fellebbezési illeték megfizetésére nem kötelezhető, a 14. § értelmében az így meg nem térülő költséget az állam viseli. A másodfokú eljárásban az alperesek oldalán értékelhető perköltség nem merült fel, így javukra az ítélet tábla a felperest másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését mellőzte.

D e b r e c e n, 2012. szeptember 6.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -